

לפעמים נדמה לי ש...

לפעמים נדמה לי שספרות טובה זה רק מקצב.
זה רק מקצב. זה רק מקצב.

1. לפעמים נדמה לי שספר ישן המונח על ספסל, מעקה של אבן או על רצפה בפינת בניין, מונח שם עבורי.
2. לפעמים נדמה לי שמעציב לראות ספר מצהיב ומתעוות משמש בחלון ראווה של חנות ספרים.
3. לפעמים נדמה לי שטקסטים ספרותיים מוערכים יותר אם הם נחשבים "כתבים מתוך העיזבון".
4. לפעמים נדמה לי שטקסטים ספרותיים קצרים וממוספרים מתקבלים כיצירה אינטלקטואלית שמעוררת את תשוקת החזרה.
5. לפעמים נדמה לי שספר צנום, שברירים של טקסט, הם אותו הדבר שיש לחיות למענו.
6. לפעמים נדמה לי שכריכות צבעוניות, גוונים מתחלפים, גדלים סדורים ועיצוב סדרתי מעוררים את התשוקה לאסוף, להוסיף, לקרוא.
7. לפעמים נדמה לי שסוג הגופן משפיע על אופן הקריאה.
8. לפעמים נדמה לי שהוספת ניקוד למילים הופכת אותם לשירה.
9. לפעמים נדמה לי שקריאה בקול אומרת את האמת על הספר.
10. לפעמים נדמה לי שטקסטים הפותחים באותן מילים שוב ושוב מצטיירים כלא-שגרתיים, מודעים לעצמם, משחקיים, מעוררים רצון להתנסות. לא רציניים?
11. לפעמים נדמה לי שקריאת שיר או סיפור בכתב-עת או במוסף לספרות, מעוררת אי נוחות מוזרה, קושי שלא מתקיים בקריאה שלהם בספר.
12. לפעמים נדמה לי שהצורך להבין שיר או סיפור פוגם בקריאה.
13. לפעמים נדמה לי שכריכה קשה מחייבת הצדקה מיוחדת.
14. לפעמים נדמה לי שפורמט קטן מדי של ספר הופכת אותו לסוג של קוריוז.

15. לפעמים נדמה לי שאין דבר נורא יותר משירים המודפסים על נייר כרומו.
16. לפעמים נדמה לי שהוספת אחרית דבר ליצירה ספרותית כמו מעידה עליו שהוא ראוי לקריאה מעמיקה.
17. לפעמים נדמה לי שלפגוש את המשוררים והסופרים שמאחורי יצירה אהובה זו טעות גדולה.
18. לפעמים נדמה לי שלהתייחס לשם של ספר על פי חלק מהשם שלו ("קראתי את "טוסטוס" של פֶּרֶק") זה מגוחך.
19. לפעמים נדמה לי שלהתייחס בשלמותו לשם ארוך של ספר ("קראתי את "איזה טוסטוס קטן עם כידון מצופה כרום בקצה החצר? של פרק") זה לא פחות מגוחך.
20. לפעמים נדמה לי שמחמאות על טקסט שכתבתי לא מספקות אותי. אני נזכר בלאה גולדברג: "אבל אני רציתי שהוא יבכה!".
21. לפעמים נדמה לי שלזהות את עצמי הממשי כדמות ביצירה ספרותית זו חוויה אלביתית.
22. לפעמים נדמה לי שאין דבר כזה משורר חי. כל המשוררים הטובים מתים.
23. לפעמים נדמה לי שהחשיבות של סופרים עולה אם התאבדו.
24. לפעמים נדמה לי שאי הבנה של שיר היא תחילתה של ידידות.
25. לפעמים נדמה לי שקוראים מעדיפים סיפור שהתקיים במציאות. הם לא מרגישים מרומים.
26. לפעמים נדמה לי שמשוררים וסופרים שגרים מחוץ לתל אביב, לא קיימים באמת.
27. לפעמים נדמה לי שנוצרת קרבה מאוד מפתיעה עם אדם המחזיק ספר שקראתי.
28. לפעמים נדמה לי שלראות אדם שמחזיק ספר שכתבתי זה סוג מיוחד של זרות.
29. לפעמים נדמה לי שלחכות לאיזה רגע כדי לכתוב זה הדבר המיותר ביותר. תמיד יש איזה רגע.
30. לפעמים נדמה לי שהמקום הסתום בקריאה, המקום שאנחנו לא מבינים, הוא המשמעותי ביותר.
31. לפעמים נדמה לי שביוגרפיה של יוצרים מעניינת מיצירתם.
32. לפעמים נדמה לי שלא אני כתבתי את מה שכתבתי. אני כתבתי את זה? מתי? איך?
33. לפעמים נדמה לי שחייבים לפחות פעם אחת לכתוב לאורך כל הלילה.
34. לפעמים נדמה לי שלגנוב משפט מספר זה הדבר המוצדק ביותר שאפשר לעשות.
35. לפעמים נדמה לי שסופרים וחוקרים חשים אי נוחות זה לצד זה. נדמה להם שהם עירומים, והמראה לא מחמיא במיוחד.
36. לפעמים נדמה לי שספרות טובה זה רק מקצב. זה רק מקצב. זה רק מקצב.
37. לפעמים נדמה לי שטקסט מושלם מתנהג כמו יצור חי.
38. לפעמים נדמה לי שכתביה קשורה בכאב, לפעמים בשמחה, ולפעמים נדמה לי שלא בזה ולא בזה.
39. לפעמים נדמה לי שנקודה במקום לא צפוי במשפט הופכת אותו למורכב, למעורר מחשבה.
40. לפעמים נדמה לי שלהתחיל משפט בו' החיבור זה כמו להניח שדיברנו כבר.

41. לפעמים נדמה לי שלקראו כתב יד לא טוב ולהגיד את האמת זו הרגשה הקרובה למוות. לפעמים נדמה שיש בזה שמחה שבשחרור.
42. לפעמים נדמה לי שהסופר מחויב אך ורק לדמיון.
43. לפעמים נדמה לי ששולי עמוד רחבים מעידים על כך שהטקסט עדין ואלגנטי.
44. לפעמים נדמה לי שמשוררים וסופרים צריכים לעסוק רק בספרות. משוררת רופאה, סופר מהנדס, עורך-דין, זמר או מדען, נראים בעיניי כסוג של הונאה.
45. לפעמים נדמה לי שאדם לא יכול להיות סופר אם לא היה אומלל לפחות שנה בחייו.
46. לפעמים נדמה לי שרוב המחקר הספרותי הוא פעולה של מיון וניסוח מחדש של המובן מאליו.
47. לפעמים נדמה לי שאין דבר כזה ספרות טובה, אלא רק איזו התאמה בין הקורא לטקסט.
48. לפעמים נדמה לי שסופרים לא מבינים דבר ביצירתם.
49. לפעמים נדמה לי שהסופר הוא היחיד שמבין.
50. לפעמים נדמה לי שלאהוב סופרים זה קצת לחיות את חייהם.
51. לפעמים נדמה לי שאף אחד לא קורא מחקר ספרותי אלא אם הוא כותב אחד בעצמו.
52. לפעמים נדמה לי שרשימות ביבליוגרפיות הן הונאה גדולה.
53. לפעמים נדמה לי שהערות שוליים הן החלק המעניין במחקר.
54. לפעמים נדמה לי שבמחקר הספרותי השאלות מספקות יותר מהתשובות.
55. לפעמים נדמה לי שללמד ספרות זה הדבר הקשה בעולם.
56. לפעמים נדמה לי שהייתי רוצה לדבר על ספרים כאילו לא למדתי ספרות מעולם.
57. לפעמים נדמה לי ששירים יכולים להיכתב בהליכה.
58. לפעמים נדמה לי שהמילה "מקסים" זה הדבר הנורא ביותר שאפשר לומר על ספר.
59. לפעמים נדמה לי שתמימות בכתובה היא עמדה מוסרית.
60. לפעמים נדמה לי שלכתוב בשם עט זה סוג מסוים של החמצה.
61. לפעמים נדמה לי שמטאפורות זה לפחדנים.
62. לפעמים נדמה לי שכדי לקרוא שיר צריך להתרומם כמה סנטימטרים מעל פני הקרקע.
63. לפעמים נדמה לי שלצחוק בקול רם כשקוראים ספר זה פלא גדול.
64. לפעמים נדמה לי שהמילים ממשיכות להתקיים גם אם נמחקו.
65. לפעמים נדמה לי שהחיים רק מפריעים לכתובה.
66. לפעמים נדמה לי שהספרות מתמצה במילה אחת. אני.
67. לפעמים נדמה לי שהגוף השלישי לא מתמצא בעניינים.
68. לפעמים נדמה לי שחסרים כאן בתי קפה ספרותיים, ולו כדי לעזוב בזעם לבית הקפה שממול.
69. לפעמים נדמה לי שלקראו בכריעה זה ילדותי.
70. לפעמים נדמה לי שלכתוב בעמידה זה יומרני.
71. לפעמים נדמה לי שהייתי רוצה להתבונן שעות על אנשים קוראים. איך הם מחזיקים את הספר, איך הם מעבירים דף, איך הם מסמנים איפה הפסיקו את הקריאה, איך הם הולכים עם ספר. לאן?

72. לפעמים נדמה לי ששירה אפשר לכתוב רק בכתב יד.
73. לפעמים נדמה לי שאם אכתוב לא אמות אף פעם.
74. לפעמים נדמה לי שצריך לשאול מהי בכלל המשמעות של הוראת הספרות.
75. לפעמים נדמה לי שבקריאת ספרים צריך לאמץ בעקשנות את זכות השתיקה.
76. לפעמים נדמה לי שכל מה שנאמר על יצירה ספרותית יהיה נחות מן היצירה עצמה.
77. לפעמים נדמה לי שאני כבר לא יכול לקרוא ספר כשאני שרוע על הבטן.
78. לפעמים נדמה לי שקראתי רק ספר אחד בחיי.
79. לפעמים נדמה לי שקשה לקרוא ספרים שמחברם מוכר לי באופן אישי.
80. לפעמים נדמה לי שאני הקורא הראשון והיחיד של ספר אהוב.
81. לפעמים נדמה לי שסופרים ומשוררים הם קוראים זהירים יותר.
82. לפעמים נדמה לי שהכתיבה היא רק תחליף לחיים.
83. לפעמים נדמה לי שסיפורים לא מסתיימים באמת אף פעם.
84. לפעמים נדמה לי שלכתוב זה כמו ללכת מכות.
85. לפעמים נדמה לי שלהיות לבד זה לא מספיק כדי לכתוב. דרושה בדידות.
86. לפעמים נדמה לי שמתן שמות לדמויות בסיפור זו פעולה מתסכלת וכמעט מופרכת.
87. לפעמים נדמה לי שאני צריך לכתוב בעירום, אבל אני תמיד מתלבש, נועל נעליים, ונראה כמי שמוכן ליציאה.
88. לפעמים נדמה לי שאין מספיק מהדורות של "כל כתבי" בעברית.
89. לפעמים נדמה לי שלמילה "סיפור" יש כוח שאין לאף מילה אחרת.
90. לפעמים נדמה לי שהכתיבה היא שקר נורא.
91. לפעמים נדמה לי שמשוררים חייבים למות בגיל צעיר.
92. לפעמים נדמה לי שצריך ללמוד שירים בעל־פה.
93. לפעמים נדמה לי שאם קוראים תוך כדי הליכה נראים מלומדים מאוד.
94. לפעמים נדמה לי שספר שקוראים בו מתלכלך. באופן אחר מתלכלך.
95. לפעמים נדמה לי שמוטו יוצר רושם כוזב של חכמה.
96. לפעמים נדמה לי ששיר ללא שם הוא בקשה לשיתוף פעולה עם הקוראים.
97. לפעמים נדמה לי שגם הספרות צריכה את גיל עשרים ושבע שלה.
98. לפעמים נדמה לי שהשירה נמצאת מעבר לספרים.
99. לפעמים נדמה לי שתיאוריות ספרותיות נועדו לחלשים.
100. לפעמים נדמה לי שלקרא זה כמו להתבונן על עיר מראש מגדל.
101. לפעמים נדמה לי שלכתוב זה כמו לשוטט ברחובה של עיר.
102. לפעמים נדמה לי שצריך לקמץ בתארים "משורר" ו "סופר".
103. לפעמים נדמה לי שאני לא קיים כשאני קורא.
104. לפעמים נדמה לי שהכתיבה היא תמיד אי היכולת לומר את הדבר שהייתי רוצה לומר.
105. לפעמים נדמה לי שקולם של משוררים זר לשיריהם.
106. לפעמים נדמה לי שכשקוראים במכונית חונה מרגישים כמו פעולה אסורה.
107. לפעמים נדמה לי שכדאי לחזור ולפרסם בעיתונים רומנים בהמשכים.

108. לפעמים נדמה לי שכל ספרות היא ספרות מגויסת.
109. לפעמים נדמה לי שצריך לכתוב עשרים שורות ביום.
110. לפעמים נדמה לי שלהאזין לספרים מוקלטים זה סוג של סטייה.
111. לפעמים נדמה לי שאפשר לתפוס את יופיו של שיר לפני שמנסים להבין אותו. עם ההסברים השיר מתחיל להתרחק.
112. לפעמים נדמה לי שאין לספרות מטרה, רק תוצאה.
113. לפעמים נדמה לי שההליכה היומיומית כילד לספרייה הייתה הבילוי הנפלא ביותר בעולם.
114. לפעמים נדמה לי שהייתי רוצה לחזור ולהיות הילד שמשתרע על המיטה וקורא ספרים.
115. לפעמים נדמה לי שהקריאה משככת כאבים.
116. לפעמים נדמה לי שאני קורא כדי לעשות משהו.
117. לפעמים נדמה לי שאין תשובה לשאלה "למה אנחנו קוראים"?
118. לפעמים נדמה לי שעבודה בארכיונים עלולה למחוק את האישיות.
119. לפעמים נדמה לי שיש מחסום כתיבה רק כשאין מה לכתוב.
120. לפעמים נדמה לי שמילים של שיר אהוב הן מילים שאני כתבתי.
121. לפעמים נדמה לי ששיר קורה עם קריאתו.
122. לפעמים נדמה לי שלקרא שני ספרים במקביל זה סוג של הפרעת קשב.
123. לפעמים נדמה לי שדמויות נתונות בהשתנות מתמדת.
124. לפעמים נדמה לי שכתביה היא חטא שבין אדם לעצמו.
125. לפעמים נדמה לי שסופרים הם אנשים מודאגים מאוד.
126. לפעמים נדמה לי שנשמת הדברים הנכתבים היא בחוץ. גבר בגופיה לבנה יוצא למרפסת. אישה מהלכת ברחוב, מרימה את צווארון מעילה.
127. לפעמים נדמה לי שהלילות והימים בהם קראנו זה לזו סיפורים במיטה היו היפים ביותר.
128. לפעמים נדמה לי שלכתוב אמת בספרות זה השקר הגדול ביותר.
129. לפעמים נדמה לי (כמו שכתב טוביה ריבנר) ששירה היא שירה היא